

И той смигна и се усмихна приятелски.

— А! еснафи сме, значи? — и Кардашевъ си направи радостно лице.

— Малко нѣщо... — то и по имената сме братя — отговори събратътъ скромно и съ мустаци, щръкнали отъ вжтрѣшно задоволство. Па, като се обърна съ лице, внезапно станало студено и сурово, къмъ присѣтствующитѣ, той каза повѣлително:

— Идете си, сега имамъ занятия други... Утрѣ по това врѣме пакъ елате!

Присѣтствующитѣ подиръ нѣколко недоволни шушукания и боязливи попитвания по дѣлата си, оттеглихъ се.

Кардашевъ пакъ съгледа въ коридора мжжътъ на умрѣлата „госпожа“, който търпеливо се расхождаше назадъ напредъ, въ ожидание Кардашево.

Той сега виждаше въ нотариуса, който му излѣзе и събратъ по Аполлона, едничкия си спасителъ.

XIII

Рѣдка безкористность.

— Какво хубаво кученце имате! какъ го наричатъ? Церберъ? Хж, ж, ж, хубавиятъ Церберчо!...

Като отдаде тая данъ отъ милвания и любезность къмъ животното, което зализа учтивата му ржка, нотариусътъ прѣмѣсти стола си близо до Кардашевия, за да могатъ по-удобно да се разговарятъ, безъ да бжджтъ чувани отъ двамата писари, при противоположната маса.

— Имаме отъ млади години тетрадки, стихчета сме писали, доста хубавки... Усѣщахме и ния въ гърдитѣ си тоя даръ божи и се трудяхме съ перото... По щастие, както видите, заловихме се съвсѣмъ съ друга, скверна работа... Каква връзка има между поетъ, сирѣчь, стихотворство, и службата на нотариусъ? . . . Никаква . . .